ГОД. II. ЯМБОЛЪ, 26 АВГУСТЪ 1925 ГОД. БРОЙ 103

ТРАКИЕЦЪ

седмиченъ вестникъ за обществени и стопанско-економически новини.

:: УРЕЖДА РЕДАКЦИОНЕНЪ КОМИТЕТЪ. ::

Всичко се изпраща до печатница „Свѣтлина"-Марангозовъ-Ямболъ.

АБОНАМЕНТЪ: за година 70 лв. за 6 месеца 35 лв., за 3 — 20 лева

Отдѣленъ брой 1·50 лева.

ПЛАЩА СЕ: за известия вѣнчални, годежни и имении дни по 50 л., за скръбни—100 лева.

Официални обявления по 1·50 лв. на □ с. м. Сждебнитѣ пристави плащатъ по 0·50 лева на дума.

Търговски — по споразумѣние.

За хроникиране—5 лева на редъ.

Всичко въ предплата.

Ржкописи не се връщатъ.

Продавамъ

Здравъ употрѣбяванъ

Нафтовъ моторъ

6 конски сили.

Споразумѣние:

Костадинъ Ст. Чалжковъ

гр. Елхово

1—5

Г-ца Невѣнка Альова
и
Г-нъ Панайотъ Сл. Кермедчиевъ
(членъ отъ фирмата Сл. П. Кермедчиевъ & Синове — Ямболъ)

СГОДЕНИ.

Варна Ямболъ

Г-ца Иванка Александрова
и
Г-нъ Милю Ангеловъ

Ще се вѣнчеятъ на 30 августъ, 2 часа следъ обѣдъ, въ църквата „Св. Георги".

Настоящето замѣня пропуснати покани.

Поздравленията се приематъ въ дома на Ал. Василевъ

Ямболъ. Ямболъ.

ЯМБОЛСКО ГРАДСКО ОБЩИНСКО УПРАВЛЕНИЕ

ОБЯВЛЕНИЕ № 6528.

Известява се на интересующитѣ, че въ общината има вакантни мѣста за двама правоспособни технически кондуктори.

Заплата по щатъ, добавъчно възнаграждение увеличено — и 65%

Желающитѣ да подадатъ заявление заедно съ нуждднитѣ документи.

гр. Ямболъ, 19 августъ 1925 година.

ОТЪ КМЕТСТВОТО

КАСИ ЗА ПАРИ!

РАЗНИ ВЕЛИЧИНИ

при БОХОСЪ РУПЕНОВЪ

ул. „Раковска" — надъ читалище „Съгласие".

УСЛОВИЯ НАЙ-ИЗНОСНИ. 2—5

Самуилъ Аройо-Моденъ галантаренъ магазинъ „БОХОРЪ"-Ямболъ

Внимание! Внимание! Внимание!

Съобщавамъ на почит. ямб. гражданки и граждани, че въ елегантния ми модеренъ магазинъ «БОХОРЪ»—до магазина на Лазаръ, пристигатъ всѣкидневно най-фини модерни мжжки и дамски артикули на НАЙ-ИЗНОСНИ ЦЕНИ, като: чорапи, ризи, връзки, чадъри, бастуни, конци разни за бродерия D. M. C. и депозитъ на дамски фини европейски чорапи, копринени шалове, егерови и филдико, фланели дамски и мжжки и др.

За увѣрение не взимайте отъ никжде, до като не посетите истинския магазинъ «БОХОРЪ», който на вѣра не дава — много евтино продава и всички клиенти задоволява.

1—8 Съ почитание: С. АРОЙО.

Джиброва Ракия

и Виненъ Оцетъ

въ голѣми и малки количества продава Иванъ Н. Поповъ, срещу кинематографа.

ГОСПОЖИЦА, свършила търговско училище, владеюща перфектно немски и си служи съ френски езици, търси подходяща работа въ търговска кантора, може и само завеждане на книги.

Адресъ: Вегетарианската гостилница.

КАРНЕТКИ

за дневнитѣ продажби, печатани, елегантно и здраво подвързани

при Василъ Кръстевъ, книжарь—Ямболъ.

ВАЖНО

Пристигнаха нови суквени шапки и модерни каскети

Цени намалени.

При Сотиръ Топаловъ.

2—3

Продава се кжща на улица «Г ДРАЖЕВА» — срещу Ив. К Марангозовъ, съ 2 стаи, кухня, дворъ около 300 кв. метра

2—3 Споразумение: КЯМИЛЪ СЕИДОВЪ

Книжарница В. Кръстевъ

прави 20% ОТСТЖПКА на книгитѣ отъ книгоиздателство Ал. Паскалевъ.

Рекламирайте чрезъ в. „Тракиецъ".

ОСНОВИ ЗА ОМИРОТВОРЕНИЕ.

— Условията, въ които днесъ живѣемъ сж критически, отъ всѣкжде имаме бури. Ту на една, ту на друга страна въ картата на Европа тежи бруталния ботушъ на желѣзото. Той тъпче съ кръвь Мароко, подбужда Гърция, наострюва Русия наоколо насъ е бурно. Даже страшно, защото насъ ни дебнатъ всѣки моментъ. Да се увлечемъ въ нѣкоя буря и да ни пометатъ отъ картитѣ. Чакатъ ни, като жертва, а ний търсимъ средства за омиротворение. Средство да се удържимъ средъ главоломнитѣ събития на Европа И тѣхъ ний можемъ да намѣримъ въ силитѣ на народа, въ ония сили, които следъ освобождението издигнаха своя народъ въ културно отношение надъ своитѣ съседи.

Народния духъ е мощенъ.

Извиканъ на работа, на творческа дейность, той може да направи велики дѣла.

Освобождението отъ грьцкото духовенство е негово дѣло. Освобождението отъ турцитѣ е сжщо негово дѣло Процъвтяването на културата ни следъ освобождението, нали стана съ негови сили?

Защо ний не потърсимъ народния духъ? Защо не го извикаме на работа? И когато политическитѣ партии сж уморени, или даватъ видъ, че сж такива — народния духъ, трѣбва да направи онова, което нѣкога е извършилъ за страната ни. Да направи онова велико дѣло, което се казва: *духовно пробуждане*. А то трѣбва да бжде: животъ на творчество.

Ний чакахме всѣка власть или партия да направи едно или друго, а не може ли народнитѣ сили да творятъ? Нима, само за зло и разрушение ще бждатъ будени? Неможемъ ли да ги пробудемъ къмъ нѣщо добро и велико?

— Днесъ, това е задачата на всички, които обичатъ своя народъ и милеятъ за неговото бждаще.

Трѣбва да извикаме народнитѣ сили на работа, на дейность. И то не въ името на една власть или партия, а за самия народъ — нашето племе.

Учителя, свещеника, чиновника, публициста, търговеца, — всички трѣбва да подематъ дѣлото, което времето ни носи. Трѣбва да пробудимъ народния духъ въ името на доброто, което гради, издига нацията.

И това ще донесе омиротворението, успокоението въ всички, защото всѣки ще работи, за да издигне своя народъ. Тъй, както направиха финландцитѣ, като се отдѣлиха отъ руситѣ и шведитѣ.

Г. Д.

Строителната политика въ града ни.

Нѣма градъ въ България, дето да се е приказвало толкова много за благоустройство, както въ Ямболъ. Отъ 40 години насамъ все една и сжща пѣсень на различни гласове слушаме, а въ края на краищата — пакъ нищо. Идваха и си отиваха десетки общински съвети, единъ отъ други по-баскънъ, кжкънижеха, но яйце не снесоха. Идватъ съ голѣми обещания — отиватъ си съ нѣкой гешефтъ. А града ни все на сжщото дередже стои, тъй както си е билъ въ времето на нашитѣ деди. Не малко голѣми лафове сж били изприказвани, особенно срѣщу общ. избори, когато ще трѣбва да се спечели довѣрието на гражданството. Творчество, благоустройство, вода, канализация, а въ днешно време още една прибавка—електрификация, това сж били думитѣ на всички общинари. Но дѣла и резултатъ отъ тѣхъ никакъвъ. Само 20 години наредъ бѣха необходими за да проучи отъ де би могло да се докара водата. Проучваха, проучваха и нищо не проучиха Трѣбваше да дойдатъ германцитѣ, та покрай хангара, въ 1 месецъ вжтре, да кажатъ на Ямболци, че около гарата има вода въ изобилие. Но днесъ, като се знае вече това, настжпи отново периода на нови хамлетовски разсъждения. Въпроса е поставенъ: отъ де ще се вематъ пари? 25 милиона трѣбватъ. Ето ти единъ въпросъ, който му предстои $\frac{1}{2}$ столетие обсжждане. Града може да почака. Чакали сме 40 години, защо да не чакаме още 50. Утре или въ други день ще имаме хали— това не е ли единъ активъ въ творческата политика на днешнитѣ общинари? Хали! Колко градове, като Ямбола иматъ хали? Много европейски градове, не се радватъ на този разкошъ. Едва преди нѣколко години Буда Пеща виде туй чудо, Ямболъ го изпревари.

Въ една статия на контрольора Д Димитровъ, публикувана въ последния брой на общ. вестникъ, като се излага плачевното положение на общ. каса, даватъ се мнения за начинитѣ, по които биха могли да се намѣрятъ средства за водоснабдяването и електрификацията на града. Идеята е приемлива, но най-важното, което е, че читателя остава съ убеждението, че за общината е даже трудно да намѣри 5—6 мил. лв., необходими, като основенъ капиталъ, при кооперирането на гражданството. Каква осжкдица на средства въ общ. каса? Просто една стотинка излишни пари нѣма, при наличностьта на общинска гора, която би дала 2 мил. лева годишенъ приходъ, при едно разумно експлоатиране и при единъ редовенъ годишенъ бюджетъ отъ 10—12 мил. лева. Но чудното е, че при тази ужасна осжкдица, отъ де се намиратъ средства да се строятъ хали? Защо се хвърлятъ тия 1—$1\frac{1}{2}$ мил. грешни общ. левове, когато вопиющата нужда на града ни, още отъ турско време, е била водата? Нѣмашъ вода, нѣмашъ канализация — хали строишъ. Въпросътъ на халитѣ е 10-ти по реда си. както е и въпросътъ за строежъ на театраленъ салонъ и модерно читалище. Културата на единъ градъ или една страна не се мѣрятъ съ тия мѣрки. Аршина е другъ. Първия признакъ, по който хората сждятъ за културното ниво на единъ народъ или градъ е: количествата вода и сапунъ, който той харчи годишно. Но водата не е само луксъ, чрезъ който бихме получили атестатъ за цивилизованость. Това е една нужда, една необходимость, безъ която нѣма животъ. Задоволи най-напредъ жизненитѣ нужди на тѣлото, че после питай за духовность. Средъ една безводна пустиня, дето обитателитѣ пиятъ гьолска вода, разсадникъ на тифусъ и др. епидемии, неможе дума да става за нѣкакви културни нужди.

Но въ Ямболъ не е имало и нѣма истинска, разумна и планомѣрна общинска политика, която възприета веднажъ за винаги, да бжде неотклонно следвана отъ всички общински съвети, като една свещенна традиция. Всѣкой общ. съветъ и всѣкой кметъ си има своя политика. Единъ шие други пори. Единъ посажда дървета — другъ ги сѣче. Най-голѣмото творчество се счита, прокарването една алея въ градската градина или безогледното събаряне на града, съ огледъ ужъ за благоустройството на последния. Или най-сетне

НАУЧНА СЕДМИЦА.

ЗАКОНЪТЪ НА СМЪРТЬТА.

«Кому не е хрумвала мисъльта, че всичко, което наричаме природни закони, не е резултатъ на траяла презъ цѣла вѣчность еволюция,—резултатъ на неизмѣримо бавни процеси, чиито следи още носи материята?»

В. Бьолше.

Всички родени ще умремъ, и то все тъй сигурно, ако сме си обяснили дори, дали умираме защото не умѣемъ да живѣемъ, или защото смъртьта е неотстранима фаза въ сжществуването на всѣки живот. Да се мжчи обаче човѣкъ да проумее законътъ на смъртьта, не е съвсемъ безполезно старание, понеже отговорътъ би направилъ по-детерминирани пжтекитѣ на краткитѣ му земни дни.

Обикновено, възгледитѣ на биолозитѣ клонятъ къмъ идеята, че смъртьта е физиологично явление, свойствено на самата жива прото плазма. Но, какво въ сжщность значи закони на живата материя? И защо едни сжщества като Пърнацитѣ (Protozoa) сж способни да се размножаватъ безкрайно, безъ фактически началния индивидъ да се изражда и да умира; други пъкъ сжщества се движатъ въ най разнообразни граници на жизнени възможности и сж способни да се връщатъ къмъ животъ, дори и следъ условия, фатално смъртоносни за трети; висшитѣ животни и човѣка, направени отъ сжщата тая протоплазма, сж подвластни обаче въ много по тѣсни граници на едно сравнително ранно деградиране и унищожаване на силитѣ. И смъртьта, така се е фамилиаризирала съ нашия умъ, щото съ нейната алегория си служатъ за изобразяване на Живота и Вѣчностьта, не само позитивнитѣ духове, въ чиято култура смъртьта никога не закъснѣва да хвърли шепа прахъ, но дори и мечтателитѣ поети, които не скриватъ вѣрата си в свѣтли преображения на човѣшкия животъ.

Ако се замислимъ внимателно върху явлението смърть у редица жизнени видове, ще ни стане явно, че цитираното становище на биолозитѣ по него, има само една относителна правдивость.

На първо мѣсто, виждаме, че границитѣ на владението на «смъртния законъ» зависятъ отъ устройството (респ. устойчивостьта) на жизнената форма А това устройство не е предрешено за винаги, но е резултатъ на такава или онакава еволюция. Организма е суровъ материалъ, отъ който природата все по-настойчиво и въпреки всички лутания, иска да извае все по способна (респ. най-способната) форма, която, въ дадени условия —да въплотява най-хармонично изискванията на нѣкакъвъ виталенъ инстинктъ. Колкото и да сме настроени да схващаме еволюцията, като чисто механично и непредвидено явление, нѣкоя обстоятелства доста красноречиво ни каратъ да виждаме да лежи въ дъното й нѣкакъвъ непознатъ намъ почти просветленъ инстинктъ къмъ създаване на все по-висша форма. Какъ иначе може да се обясни, че еволюцията се е тласнала, по непонятни подбуди, задъ най-простия жизненъ видъ — амебата, която има само една идеална физико химична организация, безъ нужди и усети, които биха могли да станатъ предпоставка на едно усложняване на сжщия видъ. И какъ, досега, въпреки крайно тежкитѣ условия въ който сж сжществували серията форми на живота, въпреки непосилната борба за животъ и неизчислимя загуби, — не се е пресекнало създаването на все по-висши и по-организирани, дори по-„интелигентни" видове, докато би трѣбвало да се очаква, че прогресивната стълба на живота ще намѣри другъ по-лесенъ изходъ: да се пречупи, народи и изчезне, отколкото тя настойчиво и съ толкова жертви да тича къмъ победоносно превъзмогване.

На второ мѣсто, за неоспорване е, че проявата на тоя жизненъ инстинктъ не е била никога пълна и нормална. Жизненитѣ видове всѣкога сж се намирали подъ притеснителнитѣ условия на борбата за сжществуване. Никой видъ не е ималъ осигурена среда за идеаленъ разцвѣтъ на качествата произтичащи отъ сдобитата организация. Освенъ обикновеното явление на израждането, смесването, изчезването, но още, много или повечето видове сж сами резултатъ на една такава непълна, неблагоприятна или ретроградна еволюция. Следователно, резистентностьта на една такава форма срещу смъртьта е прѣко обусловено